

Kasım bin Muhammed

Kasım bin Muhammed hazretleri, tabiinin büyüklerinden ve Medine'de yetişen ve kendilerine "fukaha-i seb'a" adı verilen yedi büyük âlimden biridir. Silsile-i aliyye denilen büyük âlim ve velilerin üçüncüsüdür.

Babası Muhammed, Hazret-i Ebu Bekir'in oğludur. İmam-ı Zeynelabidin ile de teyze çocuklarıdır. Babası şehid edilip küçük yaşta yetim kalınca, halası Hazret-i Âişe validemizin yanında büyüdü. Eshab-ı kiramdan birçoğuna yetişmiş ve onlardan ilim öğrenip başta halası Hazret-i Âişe, Ebu Hüreyre, ibni Abbas ve ibni Ömer gibi meşhur sahabilardan hadis-i şerif rivayetinde bulundu. Tasavvuf ilminde mütehassıstı. Vera ve takvada eşi ve benzeri yoktu.

Resulullah efendimiz, tasavvuf ilminin bu yüksek marifetlerinin hepsini, bu zatın dedesi olan Hazret-i Ebu Bekri Sıddık'ın kalbine akıttı. O, ruh ilminde de bir mütehassıs oldu.

Hazret-i Ebu Bekri Sıddık da Resulullahtan aldığı bu feyizleri, Eshab-ı kiramdan Selman-ı Farisi'nin kalbine akıttı. Ruhu yükselten ve onu besleyen bu marifetlere, Muhammed bin Kasım da, Selman-ı Farisi'nin sohbetlerinde bulunarak yetişip bir ruh mütehassısı olmuştu.

Silsile-i aliyye büyüklerinin dördüncüsü olan imam-ı Cafer-i Sadık da, Kasım bin Muhammedin sohbetinden feyz aldı.

Hadis ve fıkıh ilminde zamanının en yükseğiydi. İlimde ve takvada eşine rastlanamayacak bir yüksekliğe erişmişti. Çok hadis-i şerif nakletti. İlmî herkes tarafından takdir edilirdi. Ömer bin Abdülaziz; "Eğer birini yerime halife seçmem gerekseydi, Kasım'ı seçerdim" buyurmuştur.

Dini meseleler hakkında çok hassas davranır, ancak açık

olanları hakkında fetva verirdi. Her sabah Mescid-i Nebi'ye gelir, iki rekat namaz kılar, sonra Resulullahın minberi ile kabri arasına oturur, kendisine sorulan meselelere fetva verirdi. Mezhep imamlarımızdan Malik bin Enes de onun hakkında: "Kasım, bu ümmetin, fakihlerindendi" buyurmuştu.

Kendisi anlatır:

"Bir gün halam Hazret-i Âişe'nin yanına vardım. Ona; "Anacığım (Halacığım), beni Peygamber efendimizin kabri şerifine götür!" dedim. Bunun üzerine bana Hücre-i Saadeti açtı. Üç kabir gördüm. Pek yüksek olmadıkları gibi, pek yerle beraber de değillerdi. Üzerlerine kızılca çakıl taşları dökülmüştü. Peygamber efendimizin şerefli kabri hepsinden ilerdeydi. Hazret-i Sıddık'ın başı, Fahr-i kâinat hazretlerinin mübarek sırtı hizasında, Hazret-i Ömer'in başı da Resulullah efendimizin ayağı hizasındaydı."

Mekke ile Medine arasında Kudeyd denilen yerde 725 senesinde vefat etti. Vefatından önce gözlerini kaybetti. Öleceğini anlayınca oğluna: "Benim üzerimde bulunan şu elbiselerim kefenim olsun" dedi. O esnada üzerinde gömlek, peştamal ve cüppe vardı. Oğlu; "Babacığım bunu iki katına çıkarsak olmaz mı?" diye sordu. Oğluna buyurdu ki: "Dedem Ebu Bekir de böyle üç parça bir kefene sarılmıştı. Bizim için ölçü onlardır. Bu kadarı kâfi, sonra dirilerin yeni giyeceklere ölümlerden daha çok ihtiyacı var."

Güzel sözlerinden birisi şöyledir:

Bizden önce yaşayan büyüklerimiz, başa gelen musibetleri güzellikle karşılamayı, kendilerine verilen nimetleri de alçak gönüllülük ederek almayı severlerdi.